13. 10. 2011

ID: 77710

Dohoda o vypořádání společného jmění manželů a věřitelé

Dohoda o vypořádání společného jmění manželů se ve smyslu ustanovení § 150 odst. 2 obč. zák. dotýká práva věřitele tehdy, kdyby měla vést ke zmenšení majetku dlužníka a kdyby v jejím důsledku věřitel nemohl dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku dlužníka, ačkoli - nebýt takové dohody - by se z majetku dlužníka uspokojil. Ochrana práv věřitele spočívá v tom, že dohoda o vypořádání společného jmění je vůči věřitelům relativně bezúčinná; i když v právních vztazích (obecně vzato) dohoda sledované právní následky vyvolala, ve vztahu k dotčeným věřitelům se na ni hledí, jako kdyby právní účinky nenastaly, a věřitel se může domáhat uspokojení své pohledávky bez dalšího ze společného jmění manželů, aniž by bylo významné, jak bylo mezi manželi jejich společné jmění vypořádáno. Jsou-li přiléhavé již závěry soudu prvního stupně, není, bez dalšího, na překážku přezkoumatelnosti potvrzujícího rozhodnutí odvolacího soudu, že na tyto závěry ve svém rozhodnutí jen odkáže.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 270/2009, ze dne 28.7.2011)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v konkursní věci majetek úpadce Ing. P. M., zastoupeného Mgr. L. H., advokátkou, se sídlem v P., vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 92 K 37/2003, o schválení konečné zprávy o zpeněžování majetku z konkursní podstaty a o vyúčtování odměny a výdajů správce konkursní podstaty, o dovolání úpadce proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29. října 2008, č. j. 2 Ko 137/2008-731, tak, že dovolání odmítl.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 7. května 2008, č.j. 92 K 37/2003-615, schválil Městský soud v Praze (dále též jen „konkursní soud“) konečnou zprávu o zpeněžování majetku z konkursní podstaty a o vyúčtování odměny a výdajů správce konkursní podstaty ze dne 15. listopadu 2007 (dále též jen „konečná zpráva“), podle které činily:
- Příjmy z konkursní podstaty 57.739.639,55 Kč.
- Výdaje z konkursní podstaty 54.508.740,51 Kč, z toho odměna správce konkursní podstaty včetně daně z přidané hodnoty 7.019.616 Kč.
- Částka určená k rozvrhu podle tříd 3.230.899,04 Kč.

Konkursní soud poukázal na to, že správce konkursní podstaty předložil 6. prosince 2007 konečnou zprávu, proti které podal námitky úpadce, maje ji za předčasnou s tím, že není postaven najisto rozsah a výše konkursní podstaty. Své námitky úpadce dále konkretizoval a konkursní soud se s nimi vypořádal následovně:

1/ K neplatnosti dohody o vypořádání společného jmění manželů ze dne 19. ledna 2005:
Dohoda o vypořádání společného jmění manželů není neplatná a svůj právní názor na ni vyjádřil konkursní soud v usnesení ze dne 31. ledna 2005, č. j. 92 K 37/2003-95, které nabylo právní moci dne 3. března 2005 a kterým ji schválil.

2/ K tvrzení, že správce konkursní podstaty nezahrnul do konkursní podstaty částky (celkem

1.532.000,- Kč), které úpadce vybral na nájemném za pronájem nemovitosti v Michalské 1, v Praze 1 (dále též jen „nemovitost v Michalské“) a které následně v hotovosti předal správci konkursní podstaty:
Tvrzení, že úpadce sám vybíral nájemné, které předal správci konkursní podstaty, konkursní soud neuvěřil.

3/ K tvrzené existenci zástavního práva, na jehož základě byl konkursní věřitel č. 14 (Charouz Holding, a. s.) odděleně uspokojen částkou 26.416.432,71 Kč:
Tato námitka není důvodná, když k vyplacení částky určené k oddělenému uspokojení konkursnímu věřiteli č. 14 došlo na základě výsledků přezkumného jednání, při kterém správce konkursní podstaty pohledávku tohoto věřitel uznal včetně nároku na oddělené uspokojení a žádný z věřitelů pohledávku ani právo na její přednostní uspokojení nepopřel. V této souvislosti poukázal konkursní soud též na ustanovení § 23 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“), o tom, že popření pohledávky úpadcem nemá pro zjištění pohledávky význam. Doplnil dále, že řízení o určení neplatnosti smlouvy o zřízení úpadcem zpochybňovaného zástavního práva, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 37 Cm 46/2004, bylo pravomocně ukončeno zamítnutím žaloby dne 10. května 2007 na základě rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 14. března 2007, č. j. 11 359/2006-140.

4/ K tvrzené neplatnosti dražby nemovitosti v Michalské:
Dražba byla provedena zákonným způsobem, což potvrdil i Obvodní soud pro Prahu 1, který rozsudkem sp. zn. 21 C 284/2005 zamítl žalobu o vyslovení neplatnosti dražby, podanou společností Kompas Invest s. r. o. (dále též jen „společnost K“).

5/ K námitkám, jimiž úpadce popírá pohledávky konkursních věřitelů č. 5, 8 a 14:
Jde o námitky nedůvodné vzhledem k ustanovení § 23 odst. 1 ZKV.

6/ K námitce, že oddělené uspokojení konkursního věřitele č. 14 je protiprávní:
Jde o námitku nedůvodnou vzhledem k ustanovení § 23 odst. 1 ZKV.

7/ K námitce, že v konečné zprávě chybí článek V.:
Jde o námitku oprávněnou. Z členění konečné zprávy však plyne, že jde jen o chybu v psaní, která nemá vliv na faktický obsah konečné zprávy.

8/ K námitkám týkajícím se příjmů konkursní podstaty:
Konkursní soud uvedl, že „vychází z premisy“, že správce konkursní podstaty a zástupce věřitelů jsou samostatnými subjekty přijímajícími v průběhu konkursu ekonomická a obchodní rozhodnutí, za která nesou plnou odpovědnost vůči všem věřitelům a že součástí takových rozhodnutí je i výše ceny, za kterou jsou jednotlivé položky konkursní podstaty zpeněžovány či výběr subjektů, kterým jsou položky konkursní podstaty prodávány. K tomu konkursní soud uvedl, že prodej pohledávek z konkursní podstaty byl řádně inzerován, že sám neshledal pochybení v postupu správce konkursní podstaty a že správci konkursní podstaty nic nevytkli ani věřitelé. Výtka nízkého úročení finančních prostředků v konkursní podstatě není důvodná, neboť správa cizích prostředků vyžaduje „pracovat s co nejnižší mírou rizika“ a věřitelé proti postupu správce konkursní podstaty ničeho nenamítali.

9/ K námitkám týkajícím se výdajů konkursní podstaty:
Jde o námitky nedůvodné. Správce konkursní podstaty vypočetl svou odměnu v souladu s platnými předpisy a v rozporu s právními předpisy nejsou ani odměna dražebníka a výdaje spojené s „prodejem pohledávky“ nebo s právním zastoupením správce konkursní podstaty v trestním řízení. Dodal dále, že zakládat účetní doklady do konkursního spisu v průběhu konkursu není povinnosti správce konkursní podstaty a konkursní soud takový postup nevyžaduje, neboť v případě pochybností má možnost do účetnictví nahlížet.

10/ K námitkám týkajícím se plnění daňových povinností správcem konkursní podstaty:
Tyto námitky nejsou důvodem pro neschválení konečné zprávy. Finanční úřad pro Prahu 6 (dále též jen „finanční úřad“), který je orgánem příslušným kontrolovat postup správce konkursní podstaty jako daňového poplatníka, je rovněž účastníkem konkursu a proti konečné zprávě nepodal žádné námitky ani neučinil jiný úkon, jímž by vyjádřil svůj nesouhlas s postupem správce konkursní podstaty.

Mimosmluvní sankce postihující majetek úpadce (penále, které vzniklo po prohlášení konkursu) jsou vyloučeny z uspokojení v konkursu podle § 33 odst. 1 písm. d/ ZKV, proto konkursní soud nepřihlížel při schválení konečné zprávy k platebním výměrům na daňové penále, které finanční úřad vyměřil po prohlášení konkursu a které se týká neuhrazené daně z příjmů za rok 2003 a neuhrazených záloh na daň z příjmů za rok 2004 a 2005. Úpadce jako fyzická osoba nezaniká zrušením konkursu po splnění rozvrhového usnesení, takže správce daně s ním bude po ukončení konkursu jednat jako s daňovým poplatníkem, jemuž právní řád poskytuje dostatek prostředků k účinné ochraně, pokud by jí bylo třeba.

11/ K námitkám týkajícím se částky 12.728,- Kč od nájemkyně K., postupu ohledně částky 200,- Kč na účtu úpadce a nákladů na ekonomické poradenství:
Jde o námitky nedůvodné. Postup správce konkursní podstaty, který „nerozporoval“ započtení částky nájemného vydražitelem nemovitosti v Michalské nemá konkursní soud (a evidentně ani žádný z věřitelů) za pochybení, stejně jako jeho postup ohledně částky 200,- Kč. Náklad na ekonomické poradenství ve výši 40.000,- Kč je v konečné zprávě zahrnut pouze jednou a případné mylné vyplacení téže částky dvakrát by šlo k tíži správce konkursní podstaty a nemělo by vliv na rozsah částky určené k rozvrhu.

12/ Ke zbývajícím námitkám:
Nejde o konkrétní námitky a tyto námitky nemají právní význam pro rozhodování o schválení konečné zprávy.

K odvolání úpadce Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným usnesením potvrdil usnesení konkursního soudu.

Odvolací soud vyšel z ustanovení § 29 ZKV a k jednotlivým námitkám úpadce pak uvedl, že se zcela ztotožňuje se zjištěními a jejich hodnocením provedeným konkursním soudem, jenž úpadcovy námitky správně neshledal důvodnými.

Nad rámec argumentace konkursního soudu (na niž pro stručnost odkázal) odvolací soud dodal, že dohodou o vypořádání společného jmění manželů nesmí být dotčena práva věřitelů (§ 150 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku - dále též jen „obč. zák.“). Proto konkursní věřitelé mohou být úspěšní v exekucích vedených na majetek úpadcovy manželky, i pro pohledávky, které podle takové dohody připadly (k úhradě) úpadci. V uvedeném však nelze spatřovat neplatnost dohody.

Konečná zpráva je i podle odvolacího soudu věcně správná.

Proti usnesení odvolacího soudu podal úpadce dovolání (č. l. 755-758), jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), namítaje, že jsou dány dovolací důvody dle ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř., tedy, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (odstavec 2 písm. a/) a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odstavec 2 písm. b/) a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Konkrétně dovolatel odvolacímu soudu vytýká, že jeho konkrétním a velmi podrobně zdůvodněným odvoláním se podrobně nezabýval a své rozhodnutí řádně nezdůvodnil, když není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil, zejména proč rozhodl v rozporu s ustálenou judikaturou a rozhodnutími Nejvyššího soudu (a pouze odkázal na odůvodnění usnesení konkursního soudu).

K argumentaci odvolacího soudu, že dohodou o vypořádání společného jmění manželů nesmí být dotčena práva věřitelů a proto konkursní věřitelé mohou být úspěšní v exekucích vedených na majetek úpadcovy manželky, i pro pohledávky, které podle takové dohody připadly (k úhradě) úpadci a že v uvedeném nelze spatřovat neplatnost dohody, dovolatel uvádí, že takové odůvodnění zcela jistě neodpovídá jím uplatněným námitkám a právní úpravě.

Namítá zejména, že v konkursním řízení byla 17. prosince 2004 uzavřena dohoda o vypořádání společného jmění manželů, ze které vyplývá, že správce konkursní podstaty se mimo jiné v článku 3.3 dohodl s úpadcovou manželkou, že zjištěné závazky, přihlášené do konkursu vedeného na majetek úpadce, přecházejí touto dohodou do výlučného vlastnictví úpadce a budou v konkursu vypořádány ze zpeněženého majetku. nabytého úpadcem podle dohody do výlučného vlastnictví, jakož i z dalšího úpadcova majetku, jenž není souti společného jmění manželů. Konkursní soud tuto dohodu schválil (usnesením ze dne 31. ledna 2005), ačkoli je v rozporu s platnou judikaturou a tedy (v onom článku 3.3.) neplatnou.

Dovolatel v této souvislosti poukazuje na závěry obsažené v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. června 1999, sp. zn. 31 Cdo 1908/98 (jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 20/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek - dále též jen „R 20/2000“), maje za to, že je použitelné nejen na bezpodílové spoluvlastnictví manželů, nýbrž i na institut společného jmění manželů.

Ke shodnému závěru dospěl podle dovolatele v rámci exekučního řízení vedeného proti úpadcově manželce též Obvodní soud pro Prahu 5 v usnesení ze dne 4. října 2005, sp. zn. 39 Nc 783/2005 a Městský soud v Praze v usnesení ze dne 14. února 2007, č. j. 25 Co 520/2006-21. O odvolání (správně dovolání) proti usnesení odvolacího soudu pak Nejvyšší soud rozhodl usnesením ze dne 24. července 2008, č. j. 20 Cdo 3634/2007-38, kterým závěr o neplatnosti dohody o vypořádání společného jmění manželů potvrdil. Dovolatel tudíž míní, že společné jmění manželů musí být vypořádáno znovu.

Dovolatel dále uvádí, že soudy postupovaly nesprávně při vyvěšení konečné zprávy, v níž správce konkursní podstaty účelově zveřejnil informace o probíhajícím trestním řízení vedeném proti němu a jeho manželce a to na č. l. 546 do 17. ledna 2008 a na č. l. 547 až 548 po celou dobu zveřejnění na úřední desce konkursního soudu. Tyto informace byly k jeho výzvě v konečné zprávě na úřední desce soudu zamazány bělící páskou, i když bylo namístě vydání opravného usnesení.

Další vadu řízení shledává úpadce v tom, že soud nezohlednil jeho námitku týkající se nestandardního postupu správce při uznávání přihlášených pohledávek, zpeněžování majetku, přednostního uspokojování některých věřitelů a zjišťování rozsahu konkursní podstaty a neshledal v nich žádné pochybení. Usuzuje, že soud měl zohlednit výsledek trestního řízení vedeného proti úpadci u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp.zn. 9 T 52/2007, v němž soud úpadce zprostil ve všech bodech obžaloby, a uvěřit úpadcově verzi o chování správce konkursní podstaty při daných úkonech.

A konečně dovolatel uvádí, že dále trvá i na ostatních námitkách specifikovaných zejména v odvolání proti usnesení konkursního soudu v Praze ze dne 7. května 2008, (datovaném 23. května 2008, doplněném podáním z 12. září 2008 a 4. září 2008 a rozvedeném ve vyjádření ke stanovisku správce konkursní podstaty ze dne 7. července 2008).

Podáním datovaným 17. března 2009 (č. l. 783-785) dovolatel dovolání doplnil.

Správce konkursní podstaty, Městské státní zastupitelství v Praze i zástupce věřitelů ve vyjádřeních (č. l. 765-769, 781-782, 788-789) navrhují dovolání odmítnout, když napadenému usnesení nepřisuzují po právní stránce zásadní význam.

Zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčním zákonem), byl s účinností od 1. ledna 2008 zrušen zákon o konkursu a vyrovnání (§ 433 bod 1. a § 434), s přihlédnutím k § 432 odst. 1 insolvenčního zákona se však pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona použijí dosavadní právní předpisy (tedy vedle zákona o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. prosince 2007, i občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. prosince 2007).

Dovolání proti potvrzujícímu výroku usnesení odvolacího soudu, jež v této věci může být přípustné jen podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a/, odst. 2 o. s. ř., ve spojení § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., Nejvyšší soud odmítl podle § 243b odst. 5 a § 218 písm. c/ o. s. ř., když dovolatel mu (oproti svému mínění) nepředkládá k řešení žádnou otázku, z níž by bylo možno usuzovat, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Nejvyšší soud především uvádí, že při posuzování dovolatelem uplatněných dovolacích důvodu (pro účely přípustnosti dovolání) nepřihlížel k těm argumentům, jež dovolatel nově uplatnil doplňujícím podáním ze 17. března 2009. V intencích § 242 odst. 4 o. s. ř. totiž mohou účastníci měnit dovolací důvody jen po dobu trvání lhůty k dovolání. V této věci bylo napadené rozhodnutí, obsahující správné poučení odvolání, doručeno dovolateli dne 16. listopadu 2008 (uložena byla 13. listopadu 2008 a dovolatel si ji vyzvedl na poště 18. listopadu 2008) a dvouměsíční lhůta k dovolání tak ve shodě s § 240 odst. 1 o. s. ř. uplynula v lednu 2009.

Doplňující (kvalitativně nové) argumenty uplatněné až v březnu 2009 jsou proto pro věc bez významu (na jejich základě by dovolací přezkum nemohl být uskutečněn). Přihlédnout k novým skutečnostem a důkazům uplatněným až v dovolacím řízení (srov. argument o výsledku trestního řízení) pak Nejvyššímu soudu zapovídá ustanovení § 241a odst. 4 o. s. ř.

Jako nezpůsobilou (pro dovolací přezkum a tudíž i pro předchozí úvahu o přípustnosti dovolání nepoužitelnou) ponechal Nejvyšší soud stranou též tu část dovolací argumentace, která jen odkazuje na jiná dovolatelova podání učiněná v předchozích fázích řízení (podání z 23. května 2008, 7. července 2008, 4. září 2008 a 12. září 2008). Jak Nejvyšší soud vysvětlil v usnesení ze dne 29. dubna 2010, sp. zn. 29 Cdo 4405/2008, uveřejněném pod číslem 30/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže a vydaná od 1. ledna 2001 je toto rozhodnutí dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu), odkaz dovolatele na obsah podání učiněných v předchozím průběhu řízení před soudy nižších stupňů nelze považovat za uvedení důvodů, pro které se rozhodnutí dovolacího soudu napadá (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí přisuzuje dovolatel řešení otázky platnosti dohody o vypořádání společného jmění manželů (dohoda byla uzavřena 17. prosince 2004, podpis úpadcovy manžely na ní byl ověřen 19. ledna 2005 a konkursní soud dohodu schválil shora označeným usnesením z 31. ledna 2005).

V tomto ohledu je ovšem judikatura soudů ustálena a text zákona (ustanovení § 150 odst. 2 obč. zák.) žádných výkladových obtíží nečiní. Pouhý odkaz na závěry obsažené v R 20/2000 nestačí právě proto, že institut společného jmění manželů je upraven jiným způsobem, než institut bezpodílového spoluvlastnictví manželů, k němuž se toto rozhodnutí vztahovalo. Tak především předchozí úprava neznala pravidlo obdobné tomu, jež je nyní vyjádřeno v § 150 odst. 2 obč. zák. Jak je dále rozebráno v rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2007, sp. zn. 31 Odo 677/2005, uveřejněném pod číslem 24/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jedním z výrazných (oproti bezpodílovému spoluvlastnictví manželů nových) rysů

institutu společného jmění manželů je to, že jeho součástí jsou zásadně též závazky, které některému z manželů nebo oběma manželům společně vznikly za trvání manželství (srov. § 143 odst. 1 písm. b/ obč. zák.). Proto také předmětem vypořádání společného jmění manželů musí vždy být (na rozdíl od bezpodílového spoluvlastnictví manželů) i tyto závazky.

K institutu společného jmění manželů ve vazbě na konkursní úpravu se Nejvyšší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 1. března 2007, sp. zn. 29 Odo 492/2004, v němž vysvětlil, že závěr formulovaný v R 20/2000 (podle kterého vypořádání společných závazků /dluhů/ manželů nezasahuje do práv a povinností třetích osob /věřitelů a jiných/, které nejsou účastníky řízení o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů a jimž zůstávají nedotčena všechna jejich práva i námitky) platí beze zbytku (a to i v průběhu konkursu vedeného na majetek některého z manželů) i pro institut společného jmění manželů, přičemž v rámci tohoto institutu je umocněn zásadou formulovanou v § 150 odst. 2 obč. zák. (podle kterého práva věřitelů nesmí být dohodou manželů /o vypořádání společného jmění manželů/ dotčena). Tamtéž dodal, že to, že manžel je v konkursu, neznamená, že by soudní rozhodnutí vydané ve sporu o vypořádání společného jmění manželů, podle kterého společné závazky (dluhy) tvořící společné jmění manželů má uhradit on, zbavovalo byť i jen konkursní věřitele práva domáhat se uspokojení těchto závazků i z majetku přikázaného v rámci vypořádání společného jmění manželů do výlučného vlastnictví druhého manžela.

To, že dohoda o vypořádání společného jmění manželů není neplatná jen proto, že nezavazuje věřitele manželů (kteří na ní nejsou účastni) podrobit se rozdělení společných závazků manželů způsobem v ní uvedeným, potvrzuje i další judikatura Nejvyššího soudu, např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. září 2007, sp. zn. 20 Cdo 2085/2006, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 5, ročníku 2008, pod číslem 72.

V rozsudku ze dne 25. listopadu 2010, sp. zn. 21 Cdo 4817/2009, k tomu Nejvyšší soud dále vysvětlil, že ustanovení § 150 odst. 2 obč. zák. představuje právní prostředek na ochranu věřitelů, do jejichž práva na uspokojení pohledávek proti jednomu z manželů jako dlužníku nesmí dohoda o vypořádání společného jmění manželů zasáhnout. Dohoda o vypořádání společného jmění manželů se ve smyslu ustanovení § 150 odst. 2 obč. zák. dotýká práva věřitele tehdy, kdyby měla vést ke zmenšení majetku dlužníka a kdyby v jejím důsledku věřitel nemohl dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku dlužníka, ačkoli - nebýt takové dohody - by se z majetku dlužníka uspokojil. Ochrana práv věřitele spočívá v tom, že dohoda o vypořádání společného jmění je vůči věřitelům relativně bezúčinná; i když v právních vztazích (obecně vzato) dohoda sledované právní následky vyvolala, ve vztahu k dotčeným věřitelům se na ni hledí, jako kdyby právní účinky nenastaly, a věřitel se může domáhat uspokojení své pohledávky bez dalšího ze společného jmění manželů, aniž by bylo významné, jak bylo mezi manželi jejich společné jmění vypořádáno.

Ve stejném duchu ostatně vyznívá i dovolatelem zmíněné usnesení Nejvyššího soudu č. j. 20 Cdo 3634/2007-38, které „nepotvrzuje“ neplatnost dohody o vypořádání společného jmění manželů (jak se tvrdí v dovolání), nýbrž ohlašuje (s odkazem na § 150 odst. 2 obč. zák.), že závěr odvolacího soudu, že dohoda o vypořádání společného jmění, uzavřená po prohlášení konkursu na majetek dovolatele, nezasahuje do práv a povinností třetích osob (věřitelů) a týká se jen vztahů mezi manžely, je výrazem ustálené soudní praxe.

Důvod připustit dovolání k prověření právních závěrů, jež jsou výrazem ustálené rozhodovací praxe soudů a opírají se o jednoznačné znění zákona (§ 150 odst. 2 obč. zák.), Nejvyšší soud nemá.

Pro úplnost lze dodat, že ani dovolatelem tvrzené (byť v režimu zásadní významnosti jím neprosazované) vady řízení nezahrnují podmínku existence právní otázky zásadního významu (srov. shodně usnesení Ústavního soudu ze dne 7. března 2006, sp. zn. III. ÚS 10/06, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročník 2006, pod číslem 130).

Ve vztahu k tvrzení, že o úpravách konečné zprávy mělo být vydáno opravné usnesení, je tomu tak již proto, že konečná zpráva není soudním rozhodnutím a postup dle § 164 o. s. ř. je u ní vyloučen. Ve vztahu k tvrzením, že soud nezohlednil dovolatelovu námitku k postupu správce konkursní podstaty při uznávání přihlášených pohledávek, zpeněžování majetku, přednostním uspokojování některých věřitelů a zjišťování rozsahu konkursní podstaty a neshledal v nich žádné pochybení, pak nejde zjevně nejde o vadu řízení, nýbrž o nesouhlas s tím, jak soud hodnotil dovolatelovy námitky. Rozhodovací praxe soudů je pak ustálena i v tom, že jsou-li přiléhavé již závěry soudu prvního stupně, není bez dalšího na překážku přezkoumatelnosti potvrzujícího rozhodnutí odvolacího soudu, že na tyto závěry ve svém rozhodnutí jen odkáže.

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Autonomie vůle (exkluzivně pro předplatitele)
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Střídavá péče (exkluzivně pro předplatitele)
- Styk dítěte s rodičem (exkluzivně pro předplatitele)
- Nesprávné poučení
- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování